

Arrest

nr. 344 288 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende bij de stad Menen samen met zijn Belgische partner en huwelijksaanvraag in.

Op 6 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 8 mei 2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk van verzoeker en zijn partner te voltrekken. Betrokkenen stelden een vordering in tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de familierechtbank, die de vordering op 1 februari 2024 ongegrond verklaarde.

Op 25 april 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 344 287 van 3 april 2026.

Ook op 25 april 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Grensleie op 25.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.01.2023 dat hem diezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart sinds november 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene al langer op het grondgebied verblijft. Zijn paspoort werd immers in februari 2022 in België afgeleverd. Betrokkene opende bovendien op 21.10.2022 reeds een huwelijksdossier bij de stad Menen. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 08.05.2023 werd zijn verzoek om te huwen geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand na een negatief advies (d.d. 08.05.2023) van het parket van West-Vlaanderen (afdeling Brugge). Dit nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart ook op 25.04.2024 in België te zijn voor zijn vrouw. Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Marokko, hem daar bezoeken en/of een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Dhr. A. verklaart een uitgebreide familie te hebben in België. Om welke familieleden dit dan precies gaat licht hij niet verder toe. Er werd bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 9 juni 2024 werd verzoeker gerepatriëerd naar Marokko.

Blijkens de aan de Raad voorgelegde informatie, tekenden verzoeker en zijn partner hoger beroep aan tegen het vonnis van de familierechtbank. Bij arrest van 8 januari 2026 werd het hoger beroep van betrokkenen door het Hof van Beroep verworpen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van "machtsafwendig".

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 25.04.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEDEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt niet ernstig of minstens niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaren.

Het enige gegeven dat verzoeker enkel in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten, is niet afdoende om een inreisverbod van 2 jaren te verantwoorden. Verwerende partij legt onmiddellijk een inreisverbod op voor de termijn van 2 jaren.

In het geval van verzoeker wordt hij dan voor een periode van 2 jaren de toegang tot het Belgisch grondgebied (en alle andere Schengenlanden) ontzegt, zowel voor zich in België te vestigen als voor een toeristisch tripje naar België of een ander EU-lidstaat.

Dit is niet meer ernstig en is minstens disproportioneel.

Verwerende partij diende minstens bijkomend te motiveren gelet op de concrete (familiale) situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft hierover op geen enkel moment op een afdoende wijze melding van gemaakt noch naar verwezen.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet, minstens niet op een afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaren zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke disproportionele wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Bovendien is het conform artikel 74/11 lid 4 is het niet de bijlage 13sexies (lees: inreisverbod) die gepaard kan gaan met een bijlage 13septies, maar juist andersom, namelijk dat EERST een bevel dient te worden gegeven dat KAN gevolgd worden met een INREISVERBOD.

Immers, uit artikel 1 § 1, 8° blijkt onder inreisverbod het volgende te worden verstaan: “ de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”

Uit de samenlezing van artikel 1, § 1, 8° en artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet, blijkt er een chronologie te bestaan bij het opleggen van een inreisverbod. Het is EERST een verwijderingsmaatregel die moet genomen worden die (daarna) KAN gepaard gaan met een inreisverbod. Met andere woorden het moet – aan de hand van het administratief dossier – mogelijk zijn om na te gaan welke beslissing als eerst werd genomen. Immers, indien niet kan uitgemaakt worden welke beslissing eerst werd genomen (lees: tussen bijlage 13septies en bijlage 13sexies) of het komt te blijken dat eerst de bijlage 13sexies die werd genomen en pas daarna de bijlage 13septies, dan is er een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden (zie: arrest RvV dd. 16 mei 2023 (n° 289 022) (zaak RvV 290 136 / IX), https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a289022.an_.pdf).

In casu kan uit de bestreden beslissing (lees: bijlage 13sexies) niet uitgemaakt worden welke beslissing (tussen de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies) als eerste werd genomen. Dit zorgt ervoor dat verzoeker de WETTIGHEID van de bestreden beslissing niet kan nagaan, zodat de de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/11 en artikel 74/14 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van “machtsafwending” en van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, hij zet op geen enkele manier uiteen op welke wijze deze bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd omdat hij enerzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en anderzijds er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Hij preciseert dat aan verzoeker op 6 januari 2023 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verzoeker heeft deze niet uitgevoerd. Op 25 april 2024 – namelijk op dezelfde dag als de bestreden beslissing – werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker heeft tegen voormelde beslissing een beroep ingesteld bij de Raad, hetgeen werd verworpen bij arrest nr. 344 287 van 3 april 2026.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11.2 van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”*

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen. In de eerste plaats motiveert verweerder dat aan verzoeker op 25 april 2024 eveneens een beslissing tot verwijdering werd afgeleverd waarbij er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Ten tweede motiveert verweerder dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem reeds op 6 januari 2023 werd betekend. Aldus kan worden gesteld dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verweerder preciseert dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij verklaart sinds november 2022 in België te zijn doch dit strookt niet met de informatie vervat in het administratief dossier. Immers blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2022 reeds een huwelijksdossier opende bij de stad Menen om in het huwelijk te treden met zijn Belgische partner. De huwelijksaanvraag werd op 8 mei 2023 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook biedt zijn intentie om te huwen hem niet automatisch een recht op verblijf. Het recht op een gezinsleven met zijn Belgische partner wordt niet verstoord door het nemen van de bestreden beslissing aangezien de partner ervoor kan kiezen om samen met verzoeker naar Marokko te reizen of hem daar kan bezoeken. Ze kunnen eveneens contact onderhouden aan de hand van moderne communicatiemiddelen. Gelet op de voorgaande elementen en op het belang van de immigratiecontrole, acht verweerder een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar niet disproportioneel. Verzoeker toont niet aan dat het op grond van voornoemde vaststellingen foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van verweerder om in de bestreden beslissing te besluiten dat enerzijds het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en anderzijds het feit dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, rechtvaardigt dat in casu een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Zijn algemeen betoog dat de vaststelling dat hij in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, onvoldoende is om een inreisverbod van twee jaar te verantwoorden, volstaat niet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom een termijn van twee jaar wordt gehanteerd.

Vervolgens duidt verzoeker dat conform artikel 74/11, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet de bijlage 13sexies gepaard kan gaan met een verwijderingsmaatregel of bevel, maar juist andersom. Er moet namelijk eerst een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven dat kan gevolgd worden door een inreisverbod. Verzoeker benadrukt dat er een chronologie blijkt te bestaan bij het opleggen van een inreisverbod, dat het eerst een verwijderingsmaatregel is die moet worden genomen en die daarna kan gepaard gaan met een inreisverbod. Verzoeker meent dat hij in casu niet kan uitmaken welke beslissing eerst werd genomen (lees: tussen de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies van dezelfde datum) zodat er sprake is van een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat de gemachtigde op 25 april 2024 ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) heeft genomen. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ook de huidige bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). In de bijlage 13sexies kan worden gelezen: *“de beslissing tot verwijdering 25.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod”* en nog *“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel [...]: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de bijlage 13septies op 25 april 2024 eerst werd genomen en vervolgens het inreisverbod, dat hiervan een accessorium vormt. Verzoekers betoog mist dan ook elke feitelijke grondslag.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Belgische verloofde met wie hij duurzaam samenwoont en een gezinsleven heeft. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij dit opgebouwd gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Eveneens blijkt dat verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig is met zijn verloofde dus een gezinscel (lees: huishouden) vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verloofde en stiefkind.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische verloofde. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntnmi.be/sites/default/files/rv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

Verzoeker is in casu helemaal niet afdoende gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

3.4 Verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden aangezien hij in België een gezinsleven met zijn Belgische verloofde onderhoudt. Hij stelt dat hij dit gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Hij benadrukt nog dat het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven van verzoeker het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart sinds november 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene al langer op het grondgebied verblijft. Zijn paspoort werd immers in februari 2022 in België afgeleverd. Betrokkene opende bovendien op 21.10.2022 reeds een huwelijksdossier bij de stad Menen. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 08.05.2023 werd zijn verzoek om te huwen geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand na een negatief advies (d.d. 08.05.2023) van het parket van West-Vlaanderen (afdeling Brugge). Dit nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart ook op 25.04.2024 in België te zijn voor zijn vrouw. Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Marokko, hem daar bezoeken en/of een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Dhr. A. verklaart een uitgebreide familie te hebben in België. Om welke familieleden dit dan precies gaat licht hij niet verder toe. Er werd bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verweerder stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker een huwelijksaangifte heeft ingediend bij de stad Menen om met zijn Belgische partner te kunnen huwen. Inzake het voorgenomen huwelijk van verzoeker heeft het parket op 8 mei 2023 een negatief advies afgeleverd, waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op dezelfde datum besliste om de huwelijksaangifte te weigeren. Het parket stelde immers vast dat het voorgenomen huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar wel het verwerven van een verblijfsrecht. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een afschrift van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 1 februari 2024 waarbij deze de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigd. In dit vonnis kan worden gelezen: *"De rechtbank is, gelet op alle elementen in het dossier, van oordeel dat er voldoende feitelijke elementen en/of vermoedens zijn om in hun onderlinge samenhang te stellen dat er minstens in hoofde van één van de partijen niet de bedoeling aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap te vestigen, maar uitsluitend om een verblijfsrechtelijk voordeel als gehuwde te bekomen. Er is in casu in hoofde van partijen een voornemen tot organisatie van een schijnhuwelijk."*

Blijkens de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, hebben verzoeker en zijn partner hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Uit de informatie die door verweerder aan de Raad ter beschikking werd gesteld, blijkt dat het hoger beroep van betrokkenen bij arrest van 8 januari 2026 door het Hof van Beroep is verworpen. Aldus blijft de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Menen overeind en moet erop worden gewezen dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij met zijn Belgische partner een duurzaam gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin motiveert verweerder in de bestreden beslissing eveneens dat, voor zover er wel sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de partners, de verwijdering van verzoeker niet disproportioneel is met het oog op het recht op een familiaal leven en geen beëindiging van de familiale relaties teweeg brengt, doch louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van verzoeker kan ervoor kiezen om samen met hem naar Marokko te reizen of hem daar te bezoeken. Ze kunnen ook een band onderhouden aan de hand van moderne communicatiemiddelen.

De omvang van de positieve verplichting die op de staten rust in het kader van artikel 8 van het EVRM, is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoeker voert op louter algemene wijze aan dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst maar concretiseert dit verder niet. Hij toont niet aan op welke wijze het voorgehouden gezinsleven met zijn partner daadwerkelijk zou worden verbroken door toedoen van de bestreden beslissing. Evenmin toont hij aan welke onoverkomelijke hinderpalen ervoor zouden zorgen dat hij zijn gezinsleven niet vanuit zijn land van herkomst normaal en effectief zou kunnen verderzetten. Verzoeker stelt enkel dat hij zijn sociale, familiale en economische belangen in België heeft opgebouwd. Hieruit blijkt echter niet op welke wijze deze (vermeende) belangen het nemen van de bestreden beslissing verhinderen. Gelet op het gebrek aan enig concreet verweer, acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij helemaal niet afdoende is gehoord geweest door verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie

te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het Frans werd gehoord op 25 april 2024. Er bevindt zich namelijk een "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" in het administratief dossier. De informatiefiche die hiermee gepaard gaat, vermeldt het volgende: "*Er wordt overwogen om u een gedwongen verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst en een inreisverbod op te leggen. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wilt rekening houden met hetgeen u ter zake mee wenst mee te delen. U wordt dan ook verzocht onderstaande vragen te beantwoorden. De politie zal uw antwoorden noteren in een verslag dat onmiddellijk naar DVZ zal worden verstuurd. We vragen u om dit verslag te tekenen. Het is in uw eigen belang deze vragen zo correct en zo volledig mogelijk te beantwoorden.*" De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker laat ook na te duiden wat hij eventueel in een bijkomend gehoor had willen toelichten of welke bijkomende stukken hij had willen voorleggen om verweerder te doen afzien van het opleggen van een inreisverbod. De Raad neemt aldus niet aan dat verweerder in casu op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van het hoorrecht is niet bewezen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN